

NANMEEBOOKS

ร้านร้อยเยนแห่งนี้ มีเรื่องผีให้ซื้อขาย

怪談売買所

あなたの怖い体験、
百円で買い取ります

โปรดทราบไว้ว่า

เรื่องสยองขวัญในหนังสือเล่มนี้
คือเรื่องราวที่ซื้อขายกัน
บนโลกนี้

Shikataro Utsuro เขียน
sakiyama ภาพ
นิรุบล ไบประเสริฐ แปล

ร้านร้อยเยนแห่งนี้ มีเรื่องผีให้ซื้อขาย

怪談売買所～あなたの怖い体験、百円で買い取ります～

ร้านร้อยเยนแห่งนี้มีเรื่องผีให้ซื้อขาย

Shikataro Utsuro เขียน

sakiyama ภาพ

นิรุบล ใบประเสริฐ แปล

ปาณิสรา เจริญกิจ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2568

ราคา 195 บาท

Kaidan Baibaiyo-Anata No Kowai Taiken, Hyakuen De Kaitorimasu-

© 2023

Shikataro Utsuro

All rights reserved.

Originally published in Japan by Writes Publishing, Inc. Thai translation rights arranged with KANKI PUBLISHING INC through Nanning TongZhou culture Co. Ltd.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณกรรมของหอสมุดแห่งชาติ

ฉีกาโทโร, อุตสึโระ.

ร้านร้อยเยนแห่งนี้มีเรื่องผีให้ซื้อขาย.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.

192 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. นิรุบล ใบประเสริฐ, ผู้แปล. II. ซากิยามะ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-04-7303-8

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ทิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไธรัตน์
• บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยปัจชา • บรรณาธิการเล่ม พิมพ์นา กุลสถลนภาพ • พิสูจน์อักษร จินณ์ธัชชาภรณ์ ไชยมะโน
กัณหา สุวรรณรัตน์ • ออกแบบปก สุภาวดี เพชรขุนทด • กราฟิก วิรดา กันทอง • ประสานงานการผลิต จรัสศิริ พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ กรีน โฟล์ พรินติ้ง เฮลล์ โทร. 02-892-1941

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com

• www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

เปิด

ทำ

การ

ร้านค้า
เรื่อง
สยอง
ขวัญ

รับซื้อ
ประสบการณ์
สยองขวัญ,
เรื่องพิศวง
ของคุณ

เรื่องละ
100
เยน

ร้านร้อยเยนแห่งนี้ มีเรื่องผีให้ซื้อขาย

เรื่อง อุตสึโร ชิคาทาโร ภาพ ชากิยามะ

เปิดร้าน

ร้านค้าร้านหนึ่งซ่อนอยู่ในตลาดร้าง
ที่นี้เป็นสถานที่ซื้อขาย "สิ่งที่มองไม่เห็น" บางอย่าง
นั่นคือ เรื่องน่ากลัวที่เกิดขึ้นจริง เรื่องพิศวง เรื่องสยองขวัญ...
ผมเป็นเจ้าของร้านแห่งนี้ ชื่ออุตุลลิตี โซทาโรครับ

บนโลกนี้มีคนที่มีประสบการณ์แปลกประหลาด
แบบที่คนทั่วไปคงคิดไม่ถึงอยู่มากมาย

หากคุณแวะมาเยือนร้านนี้
และเล่าประสบการณ์เหล่านั้นให้ผมฟัง ผมจะจ่ายให้คุณ
หนึ่งร้อยเยนครับ

กลับกัน หากคุณจ่ายเงินหนึ่งร้อยเยน
คุณจะได้ฟังประสบการณ์พิสดาร
ที่ผมรวบรวมมาจนถึงตอนนี้ครับ

ที่นี่ ร้านค้าเรื่องสยองขวัญ

เป็นสถานที่ซื้อขายเรื่องสยองขวัญเรื่องละหนึ่งร้อยเยน

มีลูกค้ามากมายหลายประเภท

ไม่ว่าคนที่ชอบเรื่องสยองขวัญ

และคนที่อึดอัดเพราะไม่อาจเล่าประสบการณ์ขวัญผวา
ให้ใครฟังได้

นี่เป็นบันทึกเรื่องสยองขวัญที่ซื้อขายกันที่ร้านค้าเรื่อง
สยองขวัญในฤดูร้อนปีหนึ่ง

ตึง

โอ๊ะ เสียงระฆังดัง

เป็นเสียงระฆังวัดใบเล็กซึ่งวางอยู่หน้าร้าน

ดูเหมือนจะมีลูกค้ามานะ...

หนึ่ง

ผู้มาเยือน

หญิงสาวคนหนึ่งจ้องเขม็งไปยังป้ายหน้าร้าน

"รับซื้อประสบการณ์น่ากลัวและประสบการณ์พิศวงของ
คุณในราคาหนึ่งร้อยเยน"

เมื่อก่อนเคยมีคนบอกว่าป้ายที่เขียนอักษรฟูกันบน
กระดานญี่ปุ่นนั้นสวยจนไม่อาจจะสาวยตา คราวนี้ก็อาจจะเป็น
แบบนั้นเช่นกัน

ผมตัดสินใจลองส่งเสียงทักทาย

"ยินดีต้อนรับครับ มีประสบการณ์พิศวงอะไรบ้างไหมครับ"

หญิงสาวคนนั้นสะดุ้งแล้วหันมาทางนี้ ก่อนจะทำหน้า
ลำบากใจ

หลังก้มหน้าคล้ายครุ่นคิดบางอย่าง เธอก็เงยหน้าขึ้น
ช้าๆ แล้วเอ่ยเสียงเบา

"ค่ะ ที่จริงแล้ว...ฉันมีประสบการณ์แปลก ๆ เรื่องหนึ่ง
ติดอยู่ในใจมาตลอด เถ้าให้ใครฟังไม่ได้เลยค่ะ... ช่วยรับฟัง
หน่อยได้ไหมคะ"

"เชิญด้านในครับ"

พอผมพาเธอเข้าไปในร้าน หญิงสาวที่แนะนำตัวว่าชื่อ
อิชิซูกะ มิซึกะก็เริ่มเล่าเรื่องเสียงเบา

ผู้เล่า คุณอิชิซึกะ มิซึะ อายุสามสิบหกปี

เป็นเรื่องของวันหนึ่งในเดือนมิถุนายนที่อากาศไม่ร้อน
ไม่หนาว ฉันออกจากบ้านแต่เช้าเพราะมีธุระค่ะ ฉันมีลูกชาย
ชื่อนานาโอะค่ะ ตอนนั้นนาโอะยังเล็กอยู่ ยังอยู่บ้านคนเดียว
ไม่ได้ ฉันเลยพาเขาไปฝากไว้ที่บ้านคุณแม่ซึ่งอยู่ในละแวก
เดียวกัน

แต่ว่าฉันเสร็จธุระไวกว่าที่คิด ประมาณบ่ายโมงก็กลับ
บ้านได้แล้วค่ะ ฉันจะไปบ้านคุณแม่แล้วรับนาโอะกลับมาเลย
ก็ได้ แต่ก็ตกลงกันไว้ว่าจะฝากให้ช่วยดูแลจนถึงตอนเย็น
ฉันเลยคิดว่าไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ถือโอกาสนี้ทำงานบ้านที่ค้าง
อยู่ให้เสร็จไปดีกว่า เพราะถ้ามีเด็กเล็กอยู่ด้วย ไม่ว่าจะทำ
อะไรก็ไม่ค่อยได้งานนะคะ

ฉันเก็บกวาดบ้าน ทำความสะอาดทุกซอกทุกมุมจนเสร็จ
ตอนประมาณบ่ายสาม

"เฮ้อ เหนื่อยจัง"

พอฉันทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา ก็กลับไปทั้งแบบนั้นเลยค่ะ

บึงบอง ฉันตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงกริ่ง

"เปลวกลับไป!" ฉันลุกพรุดขึ้นมา เมื่อหันไปมอง

นาฬิกาก็เห็นวากำลังจะสี่โมงแล้ว และเห็นแสงอาทิตย์ตอนเย็น
จากหน้าต่างค่ะ ไกลจะถึงเวลาต้องไปรับนาโอะแล้ว

แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือมีคนมาที่บ้าน

ปกติฉันจะกดอินเตอร์โฟนตรงห้องนั่งเล่นคุยก่อน แต่
วันนั้นฉันลนลานเลยออกไปที่หน้าประตูบ้านโดยไม่ทันคิด

"ใครเหรอคะ" ฉันส่งเสียงถามผ่านประตู

"ฉันเองนော်"

เป็นเสียงของคุณแม่ค่ะ ฉันนึกว่าถึงตอนเย็นแล้วคุณแม่
เลยพานาโอะมาส่ง

"คุณแม่เหรอ เดี่ยวหนูเปิดให้ค่ะ"

ตอนที่ฉันกำลังจะปลดล็อกประตูก็ชะงักไป เพราะมัน
แปลกค่ะ วิธีพูดนะ

พอหยุดคิดเล็กน้อยก็รู้ว่าแปลกตรงไหน บ้านเกิดของ
คุณแม่คือจังหวัดชิบะ ถึงแม้เธอจะย้ายมาโอซากาได้สิบปีแล้ว
แต่ตอนนี้ก็ยังไม่ใช่สำเนียงคันไซ ยังพูดด้วยภาษากลางอยู่

แต่เสียงที่ได้ยินจากอีกฟากประตูพูดว่า "ฉันเองนော်"
ซึ่งเป็นสำเนียงคันไซ ปกติคุณแม่ควรจะพูดว่า "ฉันเองนะ"

"คุณแม่เหรอ..." ฉันเกิดกังวลขึ้นมาเลยถามอีกครั้ง
แล้วเสียงนั้นก็ตอบกลับมา

"อืม ฉันเองนော် เปิดประตูหน่อยสิ"

ฉันเริ่มไม่สบายใจ ใช้คุณแม่จริงเหรอ ฉันมองผ่าน

ตาแมวตรงประตูก็เห็นคุณแม่ยืนอยู่ ใส่ชุดทำผมเหมือนทุกครั้ง
ดูยังไงก็เป็นคุณแม่ค่ะ แต่ฉันไม่เห็นนาโอะอยู่ด้วยเลย

กลับกัน ในมือขวาของเธอทอดอะไรแปลก ๆ อยู่ เป็น
ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงฝรั่งสวมชุดหูลุหูลุสีฟ้า ผมสีทองยาวม้วน
เป็นลอน ฉันเพิ่งเคยเห็นคุณแม่อะไรแบบนี้เป็นครั้งแรกค่ะ

"คุณแม่ นั่นอะไรนะ"

พอฉันถามอย่างอื่น ๆ อีก ๆ คุณแม่ก็ตอบกลับมา

"พอดีฉันมาแถวนี้เลยแวะมานะ ฉันซื้อแมคโดมาด้วยนะ
เธอชอบใช้ไหม มากินด้วยกันเถอะ"

คุณแม่ไม่พูดถึงตุ๊กตาที่ทอดอยู่ด้วย แต่จู่ ๆ ก็กวาดดู
กระดาสีน้ำตาลในมือซ้ายให้ดู บนถุงกระดามีโลโก้ตัว M
สีเหลืองพิมพ์อยู่ คำว่า "แมคโด" เป็นวิธีที่คนคันไซใช้ย่อชื่อ
ร้านแมคโดนัลด์ ปกติคุณแม่น่าจะเรียกร้านนี้ว่า "แมค" นี่นา

"คุณแม่ แล้วนาโอะอยู่ไหนเหรอ"

"นาโอะอยู่บ้าน"

"ให้อยู่คนเดียวไม่เป็นไรเหรอ!"

"ม่เป็นยังหอรอกน่า ที่สำคัญฉันซื้อแมคโดมานะ
เปิดประตูหน่อย"

"จะไม่ใช่ไม่ได้ยังไง! ให้นาโอะอยู่คนเดียวได้ยังไงกัน!"

"อืม ฉันซื้อแมคโดมา"

"ฮะ..."

"ซื้อแมคโดมา เปิดประตูหน่อย ซื้อแมคโดมา ซื้อแมคโดมา ซื้อแมคโดมา..."

เมื่อมองผ่านตาแมวกก็เห็นคุณแม่พูดเรื่องเดิมซ้ำ ๆ เหมือนเครื่องจักรชำรุด ฉันเสียวสันหลังวาบขึ้นมาทันใด

ไม่ใช่คุณแม่ ภายนอกดูเป็นคุณแม่ก็จริง แต่ว่าไม่ใช่

ทั้งที่เรื่องแปลกแบบนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ฉันก็คิดได้แต่แบบนั้นค่ะ

ฉันข่มเสียงไม่ให้สั่นสุดฤทธิ์ แล้วพูดตอบ

"คุณแม่ ขอโทษนะ ตอนนี้หนูยุ่ง วางมือไม่ได้เลย วันนี้กลับไปก่อนนะ"

"เอ๊ะ ฉันซื้อแมคโดมานะ เธอชอบไม่ใช่เหรอ มากินด้วยกันเถอะ เปิดประตูหน่อยสิ"

สิ่งที่อยู่อีกฟากของประตูสูงกระดากขึ้น พูดติดไม่หยุด แต่ฉันตะเบ็งเสียงขัดคำพูดพวกนั้น

"วันนี้ไม่ได้หรอก! กลับไปเถอะ! ขออภัย!"

ทันใดนั้น มือซ้ายของคนที่ไม่เหมือนคุณแม่เปียบก็ลดฮวบลงเหมือนหมดแรง

"อะไรกัน เย็นชาจังเลย! อุตส่าห์ซื้อแมคโดมาทั้งที"

ผู้หญิงคนนั้นหันหน้าไปยังทางเดิน และตอนที่ฉันคิดว่าในที่สุดก็กลับไปเสียทีนั่นเอง

ตุ๊กตาที่ผู้หญิงคนนั้นกอดไว้ในมือขวาก็หันขวับมาทางนี้

ฉันสบตากับมัน ดวงตาสีฟ้าที่ทำจากแก้วทอประกายจางๆ
ราวกับมีชีวิตมองมาทางฉันจริงๆ

ฉันชนลูก ถอยห่างจากประตู ก่อนจะเซและทรุดลง
กับพื้น

แซ่กๆ... เสียงผู้หญิงถือตุ๊กตาเดินลากเท้าค่อยๆ ห่าง
ออกไป แม้จะไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าชนชนลูกแล้ว แต่ฉันก็ยัง
ลุกไม่ไหวไปอีกครู่หนึ่ง

"นาโอะ!"

ฉันกลับมาได้สติ วิ่งไปที่ห้องนั่งเล่น แล้วรีบโทรศัพท์

"จ๋า มีอะไรเหรอ" เสียงที่ได้ยินเป็นน้ำเสียงสดใสของ
คุณแม่เหมือนทุกที

"คุณแม่ นาโอะล่ะคะ"

"เล่นอยู่ในห้องนะ จะมารับแล้วเหรอ" ทั้งเสียง ทั้งคำพูด
เป็นคุณแม่ไม่ผิดแน่

"คุณแม่ เมื่อคืนมาที่บ้านหนูรีเปล่า"

"พูดอะไรนะ จะไปได้ยังไง แม่ดูนาโอะอยู่ที่บ้านนะ
สิมแล้วเหรอ"

พอรู้ว่าลูกชายไม่เป็นอันตราย ฉันก็รู้สึกหมดแรงขึ้นมา
น้ำตาเริ่ม

"ขอโทษค่ะ ช่วยดูนาโอะต่ออีกหน่อยได้ไหมคะ"

"ได้สิ ไม่ต้องรีบนะ"

แต่จะว่าไป สิ่งนั้นที่กลับบ้านฉันคืออะไรกันแน่
ฉันคิดอยู่สักพักแล้วก็นึกขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง
อะพาร์ตเมนต์ที่ฉันอาศัยอยู่มีกล้องหน้าประตู เมื่อมี
คนกดกริ่งกล้องก็จะทำงานและถ่ายคลิปคนที่กดกริ่งไว้
ถ้าเขายืนอยู่ตรงนั้น กล้องน่าจะถ่ายติด
พอฉันกดสวิตช์อินเตอร์โฟน หน้าจอก็ขึ้นว่า

ข้อมูล: 1 รายการ

ฉันกดเปิดคลิปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ
แต่ถ่ายไม่ติดใครเลย
มีแต่คลิปไม่มีเสียงยาวประมาณสามสิบวินาที ตรงหน้า
ประตูไม่มีคนอยู่เลยคะ
แต่ฉันเห็นคนยืนอยู่หน้าประตูผ่านตาแมวจริง ๆ
ไม่ควรถ่ายไม่ติดสิ
จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่รู้ตัวจริงของสิ่งที่เหมือนคุณแม่
ที่มาหาฉันวันนั้นคะ

ขยายความ ผีอ่อนหัด

เมื่อคุณอิชิซูกะเล่าจบแล้ว คงจะนึกถึงแล้วเกิดกลัวขึ้นมาเลยตัวสั่นน้อยๆ

"กระทั้งตอนนี้เวลาที่กริ่งดัง ฉันก็ยังสะดุ้งค่ะ สิ่งนั้นคืออะไรกันแน่นะคะ"

"ผมไม่รู้ครับ เพียงแต่ทำทางจะไม่ใช้ผีธรรมดา มันแปลงเป็นคุณแม่ของคุณสินะครับ เป้าหมายคือเพื่อเข้าบ้านของคุณ"

"..."

"ผีที่แปลงเป็นคนได้มีอยู่ทั่วประเทศครับ ผมไม่รู้ว่ถ้าโดนหลอกและให้พวกนั้นเข้าบ้านแล้วจะเป็นยังไงต่อ แต่คงไม่เจอเรื่องดีๆหรอกครับ แล้วถึงจะพูดแบบนี้ ผมก็ยังไม่เคยฟังเรื่องของคนที่เชิญผีเข้ามาในบ้านแบบนี้ครับ การไม่มีเรื่องเล่าอาจแปลว่า...เกิดอะไรขึ้นกับคนคนนั้นไปแล้วก็ได้ครับ"

คุณอิชิซูกะนั่งหน้า

"พอคิดว่าถ้าผีตนนั้นกลับมาอีกก็กลัวขึ้นมา ฉันจะทำได้ค่ะ"

"ผีประเภทนี้แปลงเป็นคนใกล้เคียงตัวได้ดีครับ แต่ในทางกลับกันจะมีจุดแปลกๆ สักแห่งอยู่จุดหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่น ผีที่เรียกว่า 'คาวาอุโซะ'¹ ว่ากันว่าภูตผีตนนี้ก็แปลงเป็นคนเพื่อ

¹ คาวาอุโซะ ปีสางรูปร่างเหมือนตัวนาก ว่ากันว่าเป็นปีสางจำพวกเดียวกับกับปะแปลงร่างเป็นคนได้เหมือนจิ้งจอกและทานุกิ มักหลอกคนให้ไปที่ริมน้ำ

ออกไปซื้อเหล้าที่ร้านขายเหล้าตอนดึกๆครับ ถ้าเจ้าของร้านขายเหล้าถามว่า 'ใครนะ' ปกติควรจะตอบกลับว่า 'ฉันเอง' แต่ไม่รู้ทำไมถึงตอบว่า 'ด้านบน' และถ้าถามว่า 'มาจากไหน' ก็จะตอบไปตามตรงว่า 'จากแม่น้ำ' ภายนอกแปลงเป็นคนได้สมบูรณ์แบบแท้ๆ แต่กลับมองตัวจริงออกง่ายๆเลยครับ"

"จะว่าไป ผีตนที่บ้านฉันก็..."

"ครับ ผีที่บ้านของคุณอิชิซูกะก็เป็นเหมือนกันครับ ดูภายนอกยังไงก็เป็นคุณแม่ของคุณ แต่กลับถือตุ๊กตาฝรั่งวิธีพูดแปลกไป ตอนที่ถามว่านาโอะไปไหนก็แก้ตัวได้ไม่ดี ถ้ามีจุดชวนสงสัยถึงขนาดนี้ ต่อให้ภายนอกเหมือนตัวจริงขนาดไหน ก็คงดูออกครับ"

"เหมือนกับทานูกิที่อยู่ในเรื่องเล่าปรัมปรา..."

"ครับ ต่อให้แปลงเป็นคนก็ยังมีหางอยู่ นี่ก็เหมือนกัน คงเป็นผีอ่อนหัดครับ ดังนั้นถ้าคิดว่าคราวหลังอาจมีผีมาที่บ้านอีก กำหนดรหัสลับกับครอบครัวไว้ก็ดีเหมือนกันนะครับ หรือถ้ามีคนที่รู้จักดีมาที่บ้านก็สังเกตดูว่ามีอะไรแปลกๆ รีบเล่าถ้ามีอะไรแปลกๆ แม้แต่นิดเดียว ให้สงสัยไว้ก่อนว่าอาจจะเป็นผีครับ"

พออธิบายแบบนี้ คุณอิชิซูกะก็ดูโล่งใจขึ้นเล็กน้อย

"ขอบคุณมากค่ะ กลับบ้านไปแล้วฉันจะรีบคิดรหัสลับทันทีเลยค่ะ"

"ครับ ต้องคิดนะครับ ไม่ว่าจะเจอผีแบบไหนก็ไม่สำคัญ แต่สำคัญที่ความรู้สึกเข้มแข็งและไม่กลัวมันครับ"

"ค่ะ แล้วยัง...ฉันดีใจมากค่ะที่คุณรับฟังเรื่องของฉันในวันนี้ ฉันไม่กล้าเล่าประสบการณ์แปลก ๆ แบบนี้ให้ใครฟังเลย แต่คุณฟังจนจบโดยไม่ถามอะไร ฉันก็โล่งใจค่ะ อีกอย่างพอรู้ว่าเรื่องแบบเดียวกันมีมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้วก็สบายใจขึ้นอย่างบอกไม่ถูกค่ะ แปลกจริงเลยนะค่ะที่สบายใจเนี่ย"

"ไม่หรอกครับ ไม่แปลกหรอก ถ้ามีแค่ตัวเองที่เคยเจอเรื่องแบบนั้นจะรู้สึกใจแป้วครับ แต่ถ้ารู้ว่าไม่ได้มีแค่เราคนเดียวก็จะโล่งใจครับ เพราะเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องที่ไม่ว่าใครก็เจอได้ครับ"

คุณอิชิซูกะยิ้ม

บางที่เธออาจจะชอบเรื่องน่ากลัวอย่างคาดไม่ถึงก็ได้

"ถ้าอย่างนั้น นี่ครับ ผมขอซื้อเรื่องสยองขวัญของคุณในราคาหนึ่งร้อยเยน"

"อ๊ะ จริงด้วยสินะค่ะ"

เจ้าหล่อนอมยิ้ม กำเหรียญร้อยเยนที่ผมยื่นให้ไว้แน่น แล้วกลับไป

จบ

สอง

ลองพิสูจน์สิ่งพิศวงทั้งเจ็ด
ในโรงเรียน

ผู้ที่เดินตรงผ่านถนนด้านหน้าเข้ามาคือชายอายุราว
หกสิบปี

ร้านของเราตกแดงก็แปลก สิ่งที่ซื้อขายก็แปลก ดังนั้น
คนส่วนใหญ่จะเข้ามาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ แต่คนคนนี้ก็กลับเดิน
ดุ่ม ๆ เข้ามาในร้านอย่างไม่ลังเล พอเขาเห็นผมที่นั่งอยู่ด้านในสุด
ของร้านก็พูดกับผมเสียงดังด้วยท่าทางยื้มแย้ม

"คุณคือคุณอุตลธิที่รับซื้อเรื่องสยองขวัญใช่ไหมครับ!
แหม ผมเนี่ยก็มีประสบการณ์สยองขวัญตอนอยู่มัธยมต้น
เหมือนกันครับ คุณช่วยรับฟังหน่อยได้ไหมครับ"

เขาทำท่าจะเริ่มเล่าทั้งแบบนั้น ผมจึงรีบเอ่ยขึ้น

"ช่วยเล่าให้ผมฟังหน่อยนะครับ แต่ก่อนอื่น ขอทราบชื่อ
ของคุณได้ไหมครับ"

"อ้อ ผมเสียมารยาทซะแล้ว ผมชื่อมิยาอุจิ โทชิอากิครับ
แหม คือจะว่ายังไงดี เรื่องนี้คาใจผมมานานแล้ว ถ้าเล่าไปก็
ไม่ว่ามีใครเชื่อ ผมเลยไม่เคยเล่าให้ใครฟัง แต่ผมมาที่นี่เพราะ
คิดว่าคุณน่าจะยอมรับฟังครับ"

ผู้เล่า คุณมียาอุจิ ไทชิอากิ อายุหกสิบสองปี

สมัยอยู่ ม.2 ผมกับเพื่อนเคยแอบเข้าไปในโรงเรียน ตอนกลางคืนนะครับ เพื่อไปพิสูจน์ข่าวลือเรื่อง "สิ่งพิศวงทั้งเจ็ดในโรงเรียน" ที่ได้ยินกันบ่อยๆ เช่น "พอดตกดึก เปียโนในห้องดนตรีจะดังขึ้นเอง" "หุ่นจำลองร่างกายมนุษย์ในห้องวิทยาศาสตร์จะเดินไปเดินมา" หรือ "ชั้นบันไดขึ้นไปตาดฟ้าของอาคารเรียนจะเพิ่มขึ้นมาหนึ่งชั้น"

ข่าวลือเรื่องสิ่งพิศวงทั้งเจ็ดในโรงเรียนมัธยมต้นของผมก็มีแต่เรื่องทำนองนี้ที่ใครๆ ก็เคยฟัง แต่ตอนนั้นผมคิดว่า น่ากลัวมากเลยครับ

ผมมีเพื่อนร่วมห้องชื่อนากามูระครับ หมอนี่ชอบเรื่อง น่ากลัวหรือสถานที่ผีสิงมาก

วันหนึ่งช่วงใกล้ฤดูร้อน นากามูระพูดขึ้นมาว่า "ฉันอยากพิสูจน์ว่ามีสิ่งพิศวงทั้งเจ็ดในโรงเรียนจริงไหม"

แม้ผมจะกลัวแต่ก็อยากเห็น เลยสนใจขึ้นมาหน่อยครับ จึงไปตามคำชวนของนากามูระ

นากามูระชวนเพื่อนร่วมห้องที่ชื่ออิตะไปด้วย พวกผมสามคนจึงตกลงกันว่าจะแอบเข้าไปในโรงเรียน เพื่อพิสูจน์ว่ามีสิ่งพิศวงทั้งเจ็ดในโรงเรียนจริงหรือไม่

ส่วนเรื่องจะพิสูจน์ตอนไหน ก็ต้องรอช่วงปิดเทอมฤดูร้อน
ก่อน

ทว่าพวกผมสามคนต่างก็มีธุระ บ้างก็ไปเที่ยว บ้างก็
ไปเรียนพิเศษ บ้างก็ทำบุญให้บรรพบุรุษ วางไม่ตรงกันเสียที่
สุดท้ายกว่าจะได้ไปก็เหลืออีกแค่สัปดาห์ก่อนจะหมดปิดเทอม
ฤดูร้อน

พวกผมนัดรวมตัวกันที่หน้าประตูโรงเรียนตอนสามทุ่ม
แน่นอนว่าพ่อแม่ย่อมไม่อนุญาตให้ออกไปข้างนอกในเวลานั้น
อยู่แล้ว คืนนั้นหลังกินข้าวเย็นและอาบน้ำเสร็จ ผมจึงโกหกว่า
"ผมปวดหัว จะไปนอนแล้วนะ" แล้วหมกตัวอยู่ในห้อง ก่อนจะ
แอบหลบออกมาครับ

พอขี่จักรยานไปถึงโรงเรียนก็เห็นนากามูระกับอิเดะ
มาถึงก่อนแล้ว ผมจอดจักรยานทิ้งไว้ แล้วพวกเราสามคนก็ปีน
ข้ามประตูเข้าไป

พวกผมเข้าไปในอาคารเรียนทางหน้าต่างห้องน้ำชาย
ชั้นหนึ่ง ซึ่งนากามูระเป็นคนมาปลดล็อกไว้ตอนกลางวัน สมัยนั้น
ไม่เหมือนสมัยนี้ ประตูโรงเรียนจะเปิดทิ้งไว้จนเย็น เพราะฉะนั้น
ไม่ว่าใครก็เข้าไปได้ครับ

พวกผมเข้าไปในอาคารได้อย่างง่ายดาย แล้วก็ต้องตกใจ
กับความมืดของโรงเรียนตอนกลางคืน พวกผมสามคนต่าง
พร้อมใจกันเปิดไฟฉายเพราะมองอะไรไม่เห็นเลยครับ สิ่งที่เห็น

มีแค่บริเวณที่ไฟฉายส่องเท่านั้น ผมน่าจะเพิ่งเคยอยู่ในที่มืดขนาดนั้นเป็นครั้งแรกเลยมัง

พวกผมเดินไปตามทางเดินมืด ๆ โดยมีเพียงแสงจากไฟฉายเป็นที่พึ่ง

อันดับแรกไปที่ห้องดนตรี

ชาวสือที่ว่า "เปียโนดังขึ้นเองในห้องดนตรีที่ไม่มีคนตอนกลางดึก" เป็นจริงหรือไม่

พอเข้าไปในห้องดนตรีก็รู้สึกวุ่นวายมากล้นขีด ๆ ครับ ในห้องมีเปียโนหลังใหญ่ ตรงกำแพงมีภาพเหมือนของบีโทเฟนเอชโมซาร์ทเอชประดับไว้ ประตูทำจากแผ่นไม้หนา ๆ ซึ่งต้องใช้สองมือดันเปิดส่งเสียงครี๊ดคราด เวลาเดินพื้นไม้กระดานก็ส่งเสียงเอี้ยดอ้าด ผ้า màn สีขาวที่ติดไว้ตรงหน้าต่างก็เก่าเขรอะ ผมเห็นรอยสกปรกที่ผ้า màn แล้วนึกว่าเป็นหน้าคนจนตกใจไปอีก น่ากลัวครับ

พวกเราอยู่ในห้องแบบนี้อยู่นานอยู่พักหนึ่ง รอให้เสียงเปียโนในห้องมืดดังขึ้น

แต่เปียโนไม่ดังครับ ไม่ว่าจะรอนานแค่ไหนก็ไม่ดัง แต่นั่นก็ปกตินะแหละครับ

พวกเรายอมแพ้ คิดว่าเรื่องที่ห้องดนตรีคงไม่ใช่เรื่องจริงแล้วมุ่งหน้าไปยังห้องวิทยาศาสตร์ต่อไป

ข่าวลือที่ว่า "หุ่นจำลองร่างกายมนุษย์ในห้องวิทยาศาสตร์ จะเดินไปเดินมาในโรงเรียนตอนกลางคืน" เป็นเรื่องจริงหรือไม่ ที่นี้ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นครับ

ข่าวลือเรื่อง "พอดตกตึก บันไดขึ้นไปคาดฟ้าจะมีชั้นบันได เพิ่มขึ้นหนึ่งชั้น" ก็ไม่เป็นความจริง

พวกผมเริ่มชินกับความมืดจนหายกลัวแล้วครับ

พวกผมที่เริ่มเบื่อบึงหน้าไปยังห้องศิลปะ โดยตกลงกันว่า "ถ้าไปที่ต่อไปแล้วยังไม่มีอะไรอีกก็กลับกันเถอะ" เพราะนี่ก็ผ่านไปเกินหนึ่งชั่วโมงแล้วหลังจากมารวมตัวกัน

ข่าวลือเรื่อง "รูปโมนาลิซาที่แขวนอยู่บนผนังแยมยิ้ม" เป็นความจริงหรือไม่

ห้องศิลปะอยู่ชั้นสี่ครับ ถ้าชั้นบันไดแล้วเดินตรงไปจะอยู่ตรงกลางทางเดินพอดี

เมื่อผมพยายามเปิดประตูไม้หนักก็ยังมีเสียงครี๊ดคราด เช่นเคย

พอเปิดประตูเข้าไปได้ในที่สุด ก็ได้กลิ่นอุปกรณ์วาดรูป ลอยมาเตะจมูก สีวาดภาพหลายสีหล่นกระจายอยู่เต็มพื้น ไม้กระดานจนเปื้อนเป็นลายต่างดวง รวากับมีโครอาเจียน เป็นเลือดเลอะเอาไว้ เวลาเดินที่ก็จะได้ยินเสียงพื้นลั่นดัง เอียดอ้าดก้องไปทั่วห้องเรียนมืดสนิท

อาจจะเพราะมีปัจจัยเหล่านั้นร่วมด้วย ผมเลยจำได้ว่า
บรรยากาศในห้องนั้นต่างจากห้องอื่นครับ รู้สึกหนาวแปลกๆ
ทั้งที่อยู่ในฤดูร้อน

พวกเราเดินหารูปโมนาลิซาที่แขวนอยู่ด้านในสุดของห้อง
ศิลปะ

"เหวอ"

พอมองไปทางอิดะที่ร้องขึ้นมาก็เห็นรูปปั้นปูนปลาสเตอร์
วางอยู่บนชั้น

"อย่าทำให้ตกใจสิ" ทุกคนหัวเราะ ความกลัวบรรเทาลง
เล็กน้อย

พวกผมมาถึงด้านในสุดของห้องศิลปะแล้วส่องไฟฉาย
ไปที่กำแพง ท่ามกลางภาพเขียนชื่อดังมากมายที่แขวนอยู่
ภาพโมนาลิซาซึ่งควรจะอยู่ริมขวา...หายไปครับ เหลือแค่รอย
ว่าเคยมีรูปแขวนไว้ แต่รูปหายไปแล้ว

"เรื่องพิศวงเรื่องแรกของวันนี้เกิดขึ้นแล้ว!"

นากามูระเริ่มต้นเดินขึ้นมาโดยพลัน แต่ผมกลับคิดแค่ว่า
คงมีใครหนีบออกไปเท่านั้น ถ้าคิดตามปกติก็คงจะเป็นแบบนี้
ใช่ไหมครับ อิดะก็พูดว่า "มีใครถอดรูปเอาไปวางไว้แถวนั้น
รีเปล่า" พลังส่องไฟฉายไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ผมได้แต่เหม่อมอง
ทั้งสองคนส่องไฟฉายไปทั่วห้องศิลปะ

ฟุบ ตอนนั้นเอง จู่ๆ ทั้งห้องก็มีดสนิท

ไฟฉายที่พวกเราสามคนถืออยู่ดับพร้อมกันหมดครับ

"เหวอ!" ผมตกใจจนร้องเสียงหลง

รอบด้านปกคลุมด้วยความมืด ผมมองอะไรไม่เห็นเลย

ผมรีบเขย่าไฟฉายพลางรวักดสวิตซ์ดังแก๊กๆ ผมได้ยินเสียงกดสวิตซ์แก๊กๆ เหมือนกันดังมาจากความมืด คงเป็นนากามูระกับอิคะสะมัง

แต่ไฟฉายเปิดไม่ติดเลยสักกระบอก

"พวกนาย ไม่เป็นอะไรใช่ไหม" ผมถามนากามูระกับอิคะ

"อา อะไรกันเนีย! ไฟฉายพังเธอ" อิคะตอบ

"พังพร้อมกันสามกระบอกนี่ ยังไงก็แปลกเหอะ!" นากามูระพูดเสียงดัง

"เอาเป็นว่า จะเปิดไฟห้องเรียนแล้วนะ"

ผมอยู่ใกล้สวิตซ์ไฟมากที่สุด ในบรรดาพวกเราสามคนเลยเดินกลับไปยังประตูทางเข้าแล้วคลำมือกดสวิตซ์

เบรียะ... เบรียะๆ ผมได้ยินเสียงไฟกะพริบเบาๆ ก่อนที่หลอดนีออนจะติด จากนั้นห้องศิลปะก็สว่างขึ้น

แฮบตา! ผมหลับตา

พอลืมตาขึ้นมาอีกที ก็ไม่เห็นเพื่อนทั้งสองคนแล้ว

"อ้าว"

ไม่มีใครเลยแหละครับ ในห้องศิลปะมีแต่ผมยืนอยู่

ตัวคนเดียวโดดๆผมรีบหาตามใต้โต๊ะและหลังผ้าม่าน แต่ก็ไม่มีใครอยู่เลย

ทั้งอุปกรณ์วาดรูปกลืนฉุน ลายต่างดวงบนพื้น รูปปั้นปูนปลาสเตอร์บนชั้น รวมถึงรูปโมนาลิซาที่หายไป... ความรู้สึกสยองที่ก่อนหน้านี้รู้สึกอยู่นิดๆ มาตลอดก่อตัวรวกับพายุโหมกระหน่ำใส่ผมอย่างฉับพลัน

ไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว น่ากลัว หนีดีกว่า

ผมรีบร้อน พยายามจะเปิดประตูตรงทางเข้า และทันใดนั้นผมก็รู้ตัวว่าพวกผมเปิดประตูตอนเข้ามา แต่หลังจากนั้นน่าจะไม่ได้ปิดประตูไม้หนักๆ นั้น ทว่าประตูบานนั้นปิดลงตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

เหตุการณ์ปัจจุบันทันด่วนทำให้ผมหวาดเกรงอันตรายเป็นขึ้นมา ผมออกแรงเปิดประตูเต็มที พอพุ่งออกไปยังทางเดินมืดสนิทก็วิ่งตรงแนวไปหาบันไดแล้ววิ่งพรวดลงบันไดจากชั้นสี่ ผมเขย่าไฟฉายจนแขนแทบหลุด แสงจากไฟฉายที่ไม่รู้ว่ากลับมาสว่างตั้งแต่เมื่อไรส่ายไปมาบนที่ว่างที่

พลองบันไดมาได้ครึ่งทางจะมีชานพักบันไดที่มีกระจกเงาบานใหญ่ครับ ผมเห็นภาพตัวเองวิ่งลงบันไดสะท้อนอยู่ในกระจกเงาแวบๆ และเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ด้านหลังเงาของผม

ผมสะดุ้งแล้วหยุดยืนมองกระจกเงาชัดๆ ก็เห็นว่ามีเงาคน

สีขาวปลอดไล่ตามมา ผมหันกลับไปมองด้านหลังโดยอัตโนมัติ
แต่กลับไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

แต่ในกระจกมีเงาคนสีขาวสะท้อนอยู่จริง ๆ ครับ

ผมตกใจเลยวิ่งหนีเงานั้น พอถึงชั้นสามผมแทบจะไถ
ลงบันไดมาแล้ววิ่งลงบันไดต่อ

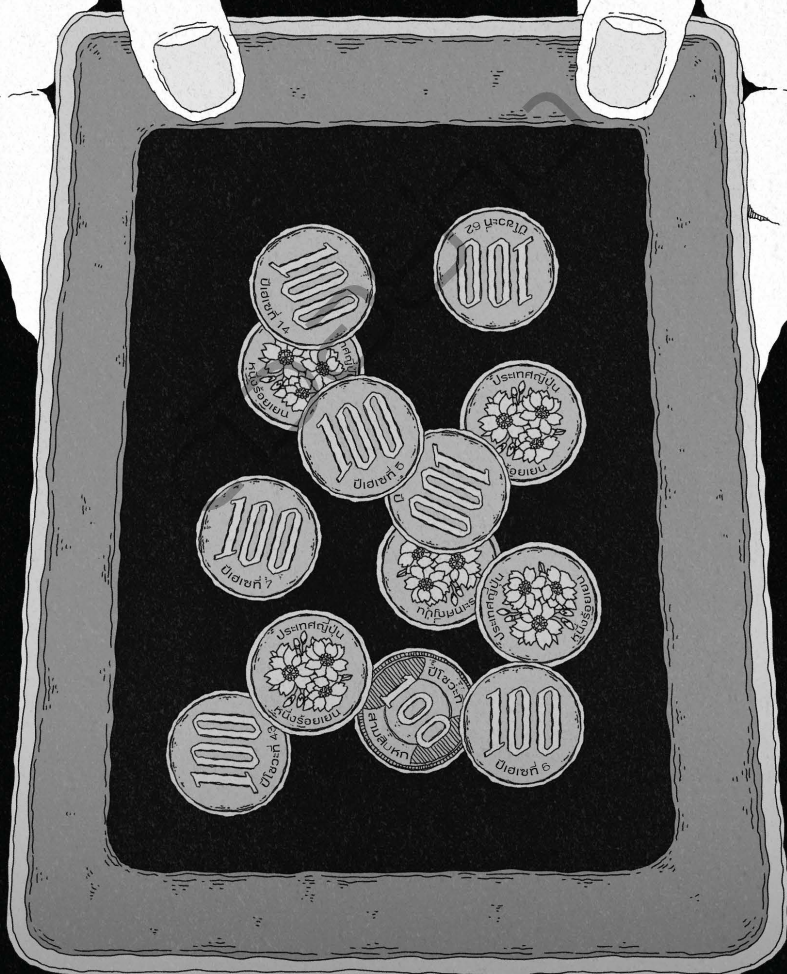
กระจกเงาตรงชานพักบันไดยังคงสะท้อนเงาสีขาวไล่ตาม
หลังมาติด ๆ

"เหวอ!" ผมร้องตะโกนพลางลงบันไดต่อจนมาถึงชั้นสอง
อีกนิดเดียวจะถึงชั้นหนึ่งแล้ว ผมมุงหน้าออกไปข้างนอก
อย่างเอาเป็นเอาตาย เพราะไม่อยากให้เงาไล่ตามทัน

ขณะที่ผมหมุนตัวเปลี่ยนทิศทางตรงชานพักบันไดก็เห็น
หน้าตัวเองสะท้อนจากกระจกเงา

หนึ่งเรื่อง หนึ่งร้อยเยน
สิบสามเรื่อง หนึ่งพันสามร้อยเยน
รับมาพอดีครับ

ปิดร้าน

ฤดูร้อนของร้านค้าเรื่องสยองขวัญจบลงแล้ว
ทุกค่ำคืน มีคนเช่นนี้มาเยือนเพื่อเล่าเรื่องพิสดารต่าง ๆ
นานา และผู้ที่อยากฟังเรื่องพิสดารก็มาได้เช่นกัน

โลกนี้มีเรื่องพิสดารมากมาย
และมีคนที่ปรารถนาเรื่องพิสดาร
ร้านค้าเรื่องสยองขวัญขอถือโอกาสนี้ปิดร้าน

ไว้สักวัน เมื่อฤดูกาลผันเปลี่ยน
ถึงช่วงเวลาที่เคยไปด้วยความพิสดาร
ร้านค้าเรื่องสยองขวัญจะกลับมาปรากฏตัวอีกครั้ง
ท่ามกลางความมืด

จนกว่าจะถึงตอนนั้น ขอให้ทุกท่านจงปลอดภัย
อย่าได้ตกลงไปสู่วังวนแห่งความพิสดารอันอัปมงคลเลย

เรื่องโดย อุตสึโระ ชิคาทาโร

บ้านเกิดอยู่ที่เมืองอามางาซากิ จังหวัดเฮียวโงะ เป็นนักเขียนเรื่องสยองขวัญและเจ้าของสำนักงานเรื่องสยองขวัญ อุตสึโระ องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร เริ่มสะสมเรื่องสยองขวัญมาตั้งแต่สมัยเด็กจนถึงปัจจุบันเก็บเจ็ดร้อยเรื่องแล้ว เขานำประสบการณ์สยองขวัญที่เคยฟังสะสมรวบรวมมาเขียนเป็นหนังสือ ขณะเดียวกันยังจัดไลฟ์และการแสดงเรื่องสยองขวัญตามที่ต่างๆ ด้วย ผลงานเขียน เช่น บันทึกการซื้อขายเรื่องสยองขวัญ วาระสุดท้าย (สำนักพิมพ์ทาเคโชนะ) เรื่องน่ากลัวในจังหวัดเฮียวโงะ-สุภาพบุรุษสูงวัยผู้เร้นกายบนเนินเขาเจมส์ (สำนักพิมพ์ทากูกันส์) เป็นต้น มีผลงาน DVD เช่น อุตสึโระ ชิคาทาโร ผู้รวบรวมเรื่องหลอน (บริษัทราคุโซชะ) เป็นต้น

<http://kwaiutsuro.org/>

ภาพโดย ซากิยามะ

อาศัยอยู่ที่จังหวัดโตเกียว ขณะเป็นพนักงานบริษัท เริ่มลงรูปวาดบนสื่อสังคมออนไลน์ในปี พ.ศ. 2560 และเปลี่ยนอาชีพมาเป็นนักวาดภาพประกอบตั้งแต่ปี พ.ศ. 2562 นอกจากวาดภาพประกอบและทำแอนิเมชันให้มิวสิกวิดีโอแล้ว ยังรับงานอีกหลายสาขา เช่น การ์ตูน สินค้าโปรโมต ออกผลงานร่วมกับแบรนด์เสื้อผ้า จุดเด่นคือตัวละครหรือโลกที่ดูมีดมน มีพิษภัย และลึกลับโหด ผลงานเด่นคือมิวสิกวิดีโอของ "ZUTOMAYO" และ "Ado" และผลงานที่ออกร่วมกับร้านพุ่มา สาขาฮาราจูกุ แคตสตริต รวมถึงหนังสือรวมภาพวาด "GEDOKU sakiyama Artwork" (บริษัทพายอินเตอร์เนชันแนล)

<http://sakiyama8ma.com/>

www.nanmeebooks.com

 Nanmeebooks Fan

 @nanmeebooks